

ข้อเสนอในการแก้ไขปัญหามลพิษต่อเด็ก

สถานการณ์มลพิษต่อเด็ก

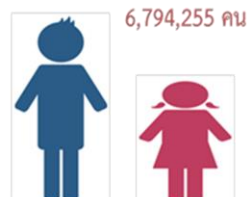
“เด็ก” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

สถานการณ์ปัญหาของเด็กและเยาวชนไทยขณะนี้กำลังเผชิญกับความเสี่ยงมากมาย อันเกิดจากปัญหาสังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมอันตรายที่ล้อมรอบตัวเด็ก เด็กและเยาวชนจำนวนมากซึมซับพฤติกรรมมลพิษ จากสื่อต่างๆ เสพยาเสพติด มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร อยู่ในแหล่งมั่วสุม และอื่นๆ ทั้งนี้ ปัญหามลพิษ ในเด็กมีหลากหลายประเภท เช่น การถูกทุบตี การถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือทำอนาจาร การถูกลั่นแกล้งรังแก การถูกกักขังหน่วงเหนี่ยว การถูกทอดทิ้งปล่อยปละละเลย เป็นต้น ทั้งนี้รูปแบบของมลพิษในเด็กที่มาจากหลายสถานการณ์ในครอบครัว ตั้งแต่เรื่องของความขัดสน ด้อยโอกาส ขาดแคลนความจำเป็นพื้นฐานของชีวิต ทั้งด้านอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย ไปจนถึงเรื่องของการขาดความรัก ความอบอุ่นในครอบครัว การปฏิบัติหน้าที่ของครอบครัวล้มเหลว ปัญหาสุขภาพจิตของผู้ดูแลเด็ก ซึ่งทั้งหมดล้วนส่งผลให้เกิดการกระทำมลพิษต่อเด็กได้ทั้งสิ้น โดยผู้กระทำความมลพิษ ได้แก่ บุคคลในครอบครัว ญาติ พี่น้อง เพื่อน ครู และบุคคลแปลกหน้า การใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนถือเป็นปัญหาใหญ่ในระดับสากล นอกจากนี้ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ (สสช.) ร่วมมือกับองค์การยูนิเซฟ (UNICEF) ประเทศไทย ซึ่งจัดทำโครงการสำรวจสถานการณ์เด็กและสตรีในประเทศไทย (MICS) พบว่า เด็ก 4.2% ถูกทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรงโดยผู้ปกครอง (ไม่รวมถึงการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมในรูปแบบอื่น ๆ เช่นการล่วงละเมิดทางเพศ การล่วงละเมิดทางจิตใจ การทอดทิ้งหรือการแสวงหาประโยชน์) นอกจากนี้ จากสถานการณ์การระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ที่ได้สร้างผลกระทบให้กับทั่วโลกทุกด้านแล้ว ข้อมูลจากองค์การยูนิเซฟ พบว่า เด็กทั่วโลกหลายร้อยล้านคนกำลังเผชิญความเสี่ยงเพิ่มขึ้นหลายด้านในช่วงการควบคุมการแพร่ระบาดของ COVID-19 เช่น การถูกละเมิดความรุนแรง การถูกแสวงหาประโยชน์ การถูกกีดกันจากสังคม รวมถึงการถูกแยกจากผู้ปกครอง นอกจากนี้ จากผลการสำรวจขององค์การยูนิเซฟ ร่วมกับสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ และกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ โดยเป็นการสำรวจครั้งแรกที่มุ่งศึกษาผลกระทบของวิกฤตโควิด-19 ต่อเด็กและเยาวชนในประเทศไทย และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการที่แท้จริงของพวกเขา โดยเก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถามออนไลน์ระหว่างวันที่ 27 มีนาคม ถึง 6 เมษายน จากเด็กและเยาวชนจำนวน 6,771 คนทั่วประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่อายุ 15-19 ปี พบว่า เด็กและเยาวชนกว่า 7 ใน 10 คน กล่าวว่า วิกฤตโควิด-19 ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจ โดยพวกเขามีความเครียด วิตกกังวลและเบื่อหน่าย ทั้งนี้เด็กและเยาวชนเกินครึ่งรู้สึกกังวล ด้านการเรียน การสอบ และโอกาสในการศึกษาต่อ เนื่องจากการปิดโรงเรียนเป็นระยะเวลานาน ในขณะที่ร้อยละ 7 รู้สึกกังวลเกี่ยวกับปัญหามลพิษในครอบครัว เช่น การทะเลาะกันของผู้ปกครองและการทำร้ายร่างกาย

ข้อมูลจำนวนประชากรเด็ก (อายุ 0 - 18 ปี) ในประเทศไทย ณ เดือนกันยายน ปี พ.ศ. 2563 โดยสำนักบริหารการทะเบียนกรมการปกครอง พบว่า เด็กอายุ 0-18 ปี มีจำนวนทั้งหมด 13,974,706 คน เป็นเพศชาย จำนวน 6,794,255 คน เพศหญิง จำนวน 7,180,451 คน

จำนวนประชากรเด็กอายุ 0 - 18 ปี ในปีพ.ศ. 2563

7,180,451 คน

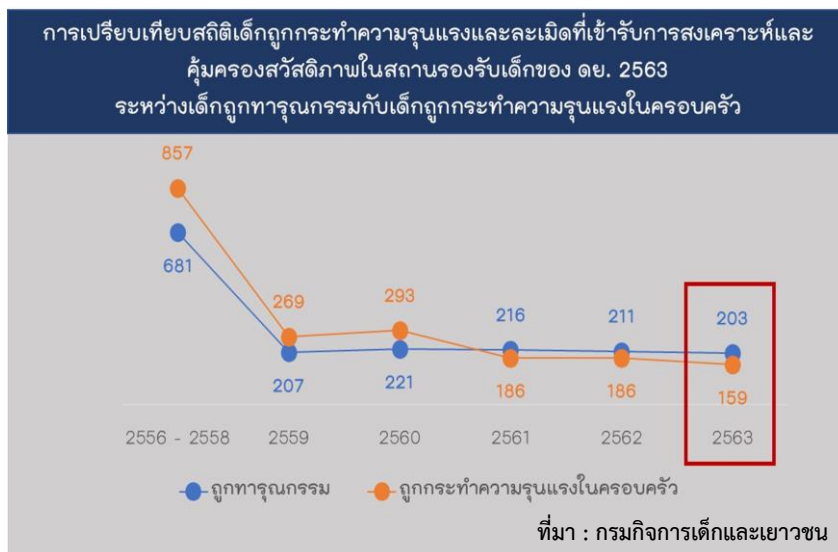

ที่มา : สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง

ข้อมูลสถิติเด็กถูกทารุณกรรม โดย กรมกิจการเด็กและเยาวชนระหว่าง ปี พ.ศ. 2556-2563 ทั้งหมด 1,739 ราย พบว่า เด็กถูกทารุณกรรมทางเพศมากที่สุด 1,244 ราย คิดเป็นร้อยละ 72 ลำดับที่ 2 เด็กถูกทารุณกรรมทางร่างกาย 428 ราย คิดเป็นร้อยละ 25 และลำดับสุดท้ายเด็กถูกทารุณกรรมทางจิตใจ 67 ราย คิดเป็นร้อยละ 4 ซึ่งในปี 2563 พบว่าสถิติเด็กถูกทารุณกรรมมีอัตราการลดลงจากปี 2562 คิดเป็นร้อยละ 4

ข้อมูลสถิติเด็กถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว โดย กรมกิจการเด็กและเยาวชนระหว่าง ปี พ.ศ. 2556-2563 ทั้งหมด 1,950 ราย พบว่า เด็กถูกกระทำความรุนแรงทางร่างกายมากที่สุด 1,089 ราย คิดเป็นร้อยละ 63 ลำดับที่ 2 เด็กถูกกระทำความรุนแรงทางเพศ 756 ราย คิดเป็นร้อยละ 43 และลำดับสุดท้ายเด็กถูกกระทำความรุนแรงทางจิตใจ 105 ราย คิดเป็นร้อยละ 6 ซึ่งในปี 2563 พบว่าสถิติเด็กถูกกระทำความรุนแรงมีอัตราการลดลงจากปี 2562 คิดเป็นร้อยละ 15

สถิติเด็กถูกกระทำความรุนแรงและเปิดกัเข้ารับการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพ ในสถานรองรับเด็กขอ ดย. ระหว่างปี พ.ศ. 2556 - 2563 (ข้อมูล ณ พฤษภาคม 2563)						
	2556 2558	2559	2560	2561	2562	2563
เด็กถูกทารุณกรรม						
👤	การร่างกาย	180	45	49	53	50
🎯	ทางจิตใจ	38	3	3	11	11
♂	ทางเพศ	463	159	169	152	150
	รวม (ราย)	681	207	221	216	211
เด็กถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว						
👤	การร่างกาย	456	158	175	103	106
🎯	ทางจิตใจ	59	9	9	10	9
♂	ทางเพศ	342	102	109	73	71
	รวม (ราย)	857	269	293	186	159

จากการเปรียบเทียบสถิติเด็กถูกระทำความรุนแรงและละเมิดที่เข้ารับการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพในสถานรองรับเด็กของ ดย. 2563 ระหว่างเด็กถูกทารุณกรรมกับเด็กถูกระทำความรุนแรงในครอบครัวพบว่า จำนวนเด็กถูกทารุณกรรมมี 203 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.0015 ซึ่งมีอัตราสูงกว่าเด็กถูกระทำความรุนแรงในครอบครัวซึ่งอยู่ที่ 159 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.0011

จากสถานการณ์ความรุนแรงต่อเด็กที่เกิดในสังคม ได้มีการให้คำนิยามความหมายของ ความรุนแรงต่อเด็ก (violence on children) คือ การกระทำใด ๆ ต่อร่างกาย หรือจิตใจ เป็นเหตุให้เกิดอันตราย ต่อร่างกาย จิตใจ และพัฒนาการ การทอดทิ้งหรือการปล่อยปละละเลย การแสวงประโยชน์ การล่วงเกินทางเพศ การใช้เด็กให้กระทำหรือประพฤตินลักษณะที่น่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ และพัฒนาการ หรือขัดต่อกฎหมาย ศีลธรรม อันดี รวมถึงการกระทำโดยมิชอบ ทั้งนี้ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม (ข้อเสนอแนะทั่วไปของคณะกรรมการสิทธิเด็ก ฉบับที่ 13 ว่าด้วยสิทธิของเด็กที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้ความรุนแรงในรูปแบบทั้งปวง) โดยจำแนกรูปแบบความรุนแรงต่อเด็ก ดังนี้

1) การทำร้ายร่างกายเด็ก เป็นการใช้อำนาจทำร้ายร่างกายเด็ก เช่น ตะบอง ทุบตี ใช้บุหรี่จี้ หรือใช้น้ำร้อนราดเด็ก ล่ามโซ่เด็ก ซึ่งทำให้เด็กได้รับความเจ็บปวดทางร่างกาย บ่อยครั้งที่พบบาดแผลรุนแรงต่อเด็ก ได้แก่ รอยฟกช้ำ กระจกหัก รอยไหม้ รอยแตก หรือหากเด็กถูกทำร้ายอย่างรุนแรงที่ศีรษะหรืออวัยวะภายในบอบช้ำอาจทำให้เด็กพิการหรือเสียชีวิตได้

2) การทำร้ายทางเพศ ได้แก่ การทำอนาจาร การล่วงเกินทางเพศ การข่มขืนเด็ก ตลอดจนการบังคับ หลอกลวงเด็กให้มีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือบังคับให้เด็กขายบริการทางเพศ

3) การทำร้ายทางจิตใจ เช่น การบังคับ ขู่เข็ญ การด่าทอ ใช้อาวุธข่มขู่การถูกกักขังหน่วงเหนี่ยว จำกัด เสรีภาพ ไล่ออกจากบ้าน การกลั่นแกล้ง รวมถึงการกลั่นแกล้งทางโซเชียล หรือ Cyberbullying

4) การทอดทิ้ง การที่พ่อแม่ไม่ดูแลเอาใจใส่เด็ก ไม่จัดหาอาหารเครื่องนุ่งห่มให้แก่เด็ก ไม่ดูแลด้านสภาพความเป็นอยู่ ความปลอดภัยให้เด็ก ไม่ให้เด็กได้รับการศึกษาหรือรักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย

ทั้งนี้รูปแบบความรุนแรงที่เกิดขึ้นเกิดจากการกระทำโดย พ่อแม่ สมาชิกในครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อน ครู บุคคลแปลกหน้า หรือผู้อื่น สาเหตุหลักๆ ที่สำคัญ มีดังนี้

1) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ความผิดปกติทางจิตใจของผู้กระทำ เช่น มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ชอบใช้กำลัง มีความผิดปกติพฤติกรรมทางเพศ เป็นโรคจิต โรคประสาท นอกจากนี้ยังอาจเกิดจากสภาพแวดล้อมของผู้กระทำ เช่น เกิดจากความเครียดจากการไม่มีงานทำ ขาดแคลนเงิน ติดหนี้ผู้อื่น จึงอาจมาระบายอารมณ์โดยการทำร้ายเด็ก หรือพ่อแม่ที่ต้องทำงานมากจึงไม่มีเวลาดูแลเด็ก

2) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การทะเลาะวิวาทของพ่อแม่ ครอบครัวที่แตกแยกมีการหย่าร้าง จะเกิดปัญหาเด็กที่ถูกทอดทิ้งได้

3) ปัจจัยในระดับชุมชน ได้แก่ ความยากจน ประชากรในพื้นที่ที่มีความหนาแน่นสูง ขาดความสามัคคีของคนในชุมชน อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีความเสี่ยงในการเข้าถึงแหล่งอบายมุขและสิ่งที่มีผิดกฎหมายได้ง่าย

4) ปัจจัยในระดับสังคม ได้แก่ นโยบายด้านการศึกษา สุขภาพ เศรษฐกิจและสังคมที่ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม ความครอบคลุมของระบบคุ้มครองทางสังคมที่ยังไม่ทั่วถึง การไม่บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด คนในสังคมก่อให้เกิดความเครียดเกิดการกระทำที่รุนแรงต่อเด็กหรือค่านิยมทางวัตถุเห็นเงินสำคัญกว่าจิตใจ ทำให้พ่อแม่บางคนนำลูกไปขายเพื่อให้ได้เงินมาจับจ่ายใช้สอยเพื่อความสบายของตนเอง

นอกจากนี้ปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดความรุนแรงต่อเด็ก ประกอบด้วยหลายๆ ปัจจัย เช่น ตัวเด็ก เป็นเด็กเลี้ยงยาก ป่วยเป็นโรคบางอย่าง ผู้ปกครองไม่เข้าใจคิดว่าเด็กคือ คน ไม่เชื่อฟัง จึงเกิดการทำร้ายทางร่างกายใช้ความรุนแรงในการเลี้ยงดูเด็ก ครอบครัว พ่อแม่ผู้ปกครองเคยถูกเลี้ยงดูด้วยความรุนแรงมาก่อน ผู้ปกครองมีความเครียดกังวล ทะเลาะกับผู้ปกครองเด็กมีปัญหาสุขภาพจิต ใช้สารเสพติด ควบคุมและจัดการอารมณ์ของตนเองไม่ได้ ขาดทักษะในการเลี้ยงดูเด็ก โรงเรียน มีการกลั่นแกล้งกันระหว่างเด็กกับเด็ก ผู้ใหญ่กับเด็ก คุณครูไม่เข้าใจพฤติกรรมเด็ก ครูจัดการอารมณ์ตนเองไม่ได้ และสังคม สื่อมีการผลิตซ้ำเรื่องของความรุนแรง เผยแพร่ในวงกว้าง ทั้งในสื่อทีวี อินเทอร์เน็ต

จากรายงานประจำปี Ending Violence in Childhood: Global Report 2017 ที่จัดทำขึ้นโดย Know Violence in Childhood องค์กรระหว่างประเทศที่เคลื่อนไหวเรื่องการใช้ความรุนแรงในเด็ก ระบุว่า เด็กและเยาวชน 1 พัน 7 ร้อยล้านคน หรือคิดเป็น 3 ใน 4 ของเด็กและเยาวชนทั่วโลก ตกเป็นเหยื่อหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงทุกๆ ปี รวมถึงการรังแก กลั่นแกล้ง การต่อสู้ การทารุณกรรม และความรุนแรงทางเพศ รวมทั้งการลงโทษทางร่างกายทั้งในบ้านและในสถานศึกษา สำหรับประเทศไทย ข้อมูลสถิติจากศูนย์พึ่งได้ กระทรวงสาธารณสุข ตั้งแต่ปี 2547 - 2561 พบเด็กที่ถูกกระทำความรุนแรงมารับบริการ 121,860 ราย โดยการกระทำรุนแรงในเด็กมีสาเหตุมาจาก การปล่อยปละละเลยของครอบครัว ขาดการดูแลอย่างเหมาะสมจนเป็นเหตุให้เด็กถูกระทำความรุนแรงทางเพศมากที่สุด ส่วนใหญ่จะถูกกระทำโดยคนใกล้ชิด สาเหตุของการกระทำความรุนแรง พบว่า เกิดจากผู้กระทำดื่มแอลกอฮอล์ และใช้ยาเสพติด นอกจากนี้เกิดจากความเครียด ปัญหาทางเศรษฐกิจ และการเลียนแบบพฤติกรรมจากสื่อต่างๆ

ประเด็นที่น่าสนใจ คือ เมื่อเกิดปัญหาความรุนแรงต่อเด็กส่งผลกระทบต่อเด็กทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมถึงพฤติกรรม ซึ่งอาจส่งผลในอนาคต โดย

1. ผลกระทบด้านร่างกาย เด็กจะมีการเจริญเติบโตและพัฒนาการทางร่างกายที่ผิดปกติเนื่องจากการขาดสารอาหาร พิกการ เจ็บป่วยบ่อย หรือถูกทำร้ายเป็นประจำ นอกจากนี้ยังทำให้เด็กไม่มีสมาธิในการเรียนหนังสือ สำหรับเด็กที่ถูกทำร้ายทางเพศอาจเกิดโรคทางเพศสัมพันธ์หรือตั้งครรภ์ได้

2. ผลกระทบด้านจิตใจ การถูกทำร้ายอย่างรุนแรงหรือเกิดขึ้นเป็นประจำจะทำให้เด็กขาดความอบอุ่น รู้สึกไม่ปลอดภัย เกิดความหวาดกลัว หวาดระแวงในบุคคลอื่น เกิดอาการซึมเศร้า หวาดผวา ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีปัญหาสุขภาพจิตหรือความเครียดอย่างรุนแรง อาจหันไปพึ่งพาสารเสพติด หรือเกิดแนวโน้มที่จะฆ่าตัวตายได้ง่าย

3. ผลกระทบด้านพฤติกรรม เด็กที่ถูกกระทำรุนแรงอาจกลายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่ผิดปกติในอนาคต เช่น เป็นคนที่แยกตัวออกจากสังคมต่อต้านสังคม นิยมการใช้ความรุนแรง ซึ่งจะทำให้เป็นผู้ที่ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นไม่ได้ ไม่มีความสุขในการดำรงชีวิต อาจก่อให้เกิดอาชญากรรมได้

ผลกระทบที่เกิดจากความรุนแรงต่อเด็กไม่เพียงจะกระทบแค่เด็กที่ถูกกระทำรุนแรงแต่ ส่งผลกระทบต่อครอบครัวของเด็ก ทำให้ครอบครัวแตกร้าง ไม่สามารถทำหน้าที่ทางสังคมที่มีประสิทธิภาพได้ เด็กที่เติบโตมาจากครอบครัวในลักษณะนี้มีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา ส่งผลต่อสังคมและประเทศชาติ ทำให้สังคมไทยกลายเป็นสังคมที่ไม่ปลอดภัย ประชากรไม่มีคุณภาพ ไม่สามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผลกระทบทางเศรษฐกิจ โดยจากการวิเคราะห์ความสูญเสียทางเศรษฐกิจที่เกิดจากปัญหาความรุนแรงในครอบครัวของสำนักงานพัฒนานโยบายสุขภาพระหว่างประเทศ ทั้งทางตรงและทางอ้อม พบว่ามีค่าสูงถึง 36,687 ล้านบาทต่อปี หรือ 0.5% ของมูลค่า จีดีพีของประเทศ (International Health Policy Program ,2006)

จากการวิเคราะห์สถานการณ์ความรุนแรงต่อเด็ก ทั้งรูปแบบ สาเหตุ และผลกระทบ ที่เกิดขึ้น กองพัฒนานโยบายและนวัตกรรมทางสังคม สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (สป.พม.) เสนอข้อเสนอแนะ มาตรการและแนวทางในการดูแลคุ้มครองเด็กจากความรุนแรง 2 ระยะ ดังนี้

ระยะสั้น

1. สร้างระบบการปกป้องคุ้มครองเด็กจากความรุนแรง โดย ครอบครัว ชุมชน และภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง

2. บุคลากรทุกระดับและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องร่วมกันสร้างระบบคุ้มครองเด็กให้มีความต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ

3. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กในการเข้าถึงสิทธิต่างๆ โดยเริ่มจากสภาเด็กและเยาวชน

4. สร้างความตระหนักรู้ถึงปัญหาความรุนแรงในเด็ก ให้สังคมมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหา

5. การสร้างสภาพแวดล้อมที่มีความปลอดภัย เช่น ให้เพื่อนบ้านเป็นเครือข่ายเฝ้าระวังความรุนแรงในชุมชน

6. จัดฝึกอบรมผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็กเกี่ยวกับการเลี้ยงดูและป้องกันเด็กจากความรุนแรง

7. มีระบบบดุกเงินสำหรับการดูแลเด็กที่ได้รับความรุนแรงทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ระยะยาว

1. ปรับปรุงพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัญหาความรุนแรงในเด็ก รวมทั้งป้องกันการแสวงหาผลประโยชน์

2. ส่งเสริมให้มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดในการเข้าถึงแหล่งอบายมุขและสิ่งผิดกฎหมาย

3. จัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษา บำบัดรักษา และจัดตั้งกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือเยียวยาเด็กที่ถูกกระทำความรุนแรง

4. ส่งเสริมครอบครัวอบอุ่น สร้างความรัก ความผูกพันต่อกัน ดูแลเอาใจใส่สมาชิกในครอบครัว หากิจกรรมทำร่วมกันเพื่อสร้างสัมพันธ์ที่ดี หากมีปัญหาเกิดขึ้นควรปรึกษาหารือกันด้วยเหตุผล อบรมสั่งสอนและดูแลเด็กด้วยความรัก ไม่ลงโทษเด็กด้วยวิธีการรุนแรง แต่ต้องลงโทษเพื่อให้เกิดการเรียนรู้หรือความเป็นเหตุเป็นผล เช่น ลงโทษเด็กด้วยการทำงานบ้าน หรือทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวมแทนการเฆี่ยนตี เป็นต้น

5. ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องร่วมกันพัฒนาและบูรณาการฐานข้อมูลเกี่ยวกับการการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย มาตรการ ในการแก้ไขปัญหาคความรุนแรงต่อเด็ก

6. พัฒนาเครือข่ายการคุ้มครองเด็กร่วมกับหน่วยงานภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง

7. บรรจุหลักสูตรการเรียนการสอนเกี่ยวกับทักษะการใช้ชีวิตและการอยู่ร่วมกันในสังคมให้กับเด็กในโรงเรียน

จัดทำโดย กองพัฒนานโยบายและนวัตกรรมทางสังคม

30 ตุลาคม 2563

แหล่งข้อมูลอ้างอิง

- กรมกิจการเด็กและเยาวชน. (2563). สถิติเด็กถูกกระทำความรุนแรงและละเมิดที่เข้ารับการสงเคราะห์และ
คุ้มครองสวัสดิภาพ ในสถานรองรับเด็กของ ดย. ระหว่างปี พ.ศ. 2556 – 2563.
พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546
- มูลนิธิเด็ก.(2560). 3 ใน 4 ของเด็กทั่วโลกตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง.[ออนไลน์]. ได้จาก
https://www.ffc.or.th/home/news/2560/news_2560_10_02_1.php
[สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 ตุลาคม 2563].
- สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ.(2562).ข้อเสนอแนะทั่วไปของคณะกรรมการสิทธิเด็ก ฉบับที่ 13
ว่าด้วยสิทธิของเด็กที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้ความรุนแรงในรูปแบบทั้งปวง. ได้จาก
<http://www.nhrc.or.th/Human-Rights-Knowledge/International-Human-Rights-Affairs/International-Law-of-human-rights.aspx#crc>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 ตุลาคม 2563].
- สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง. (2563) . ข้อมูลจำนวนประชากรเด็ก (อายุ 0 - 18 ปี)
ของประเทศไทย ณ เดือนกันยายน ปี พ.ศ. 2563 .[ออนไลน์]. ได้จาก
<https://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statMenu/newStat/home.php>
[สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 ตุลาคม 2563].
- องค์กรยูนิเซฟ.(2563).การสำรวจสถานการณ์เด็กและสตรีในประเทศไทย พ.ศ. 2562.
องค์กรยูนิเซฟ.(2563).ยูนิเซฟชี้เด็กเผชิญความเสี่ยงเพิ่มขึ้นด้านความรุนแรง-การถูกทอดทิ้ง. .[ออนไลน์]. ได้จาก
<https://www.unicef.org/thailand/th/press-releases> .[สืบค้นเมื่อ วันที่ 19 ตุลาคม 2563].
- World Health Organization. (2020). Violence against children. [ออนไลน์]. ได้จาก
<https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/violence-against-children>
[สืบค้นเมื่อ วันที่ 19 ตุลาคม 2563].